

## Η ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ



## ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΚΥΛΙΑ

Τὸ νοσημενέστατο σκυλάκι τῆς πριγκηπίσσης ντὲ Ροάν. Ἡ ἀγάπη του καὶ ἡ ἀφοσίωσις του πρὸς τὸν δεῦκα ντ' Ἀνγκιέν. Ἡ σύλληψις καὶ ὁ τευφερισμὸς τοῦ δευκέ. Πάνω στὸν τάφο τοῦ κυρίου του. Τὸ ἱστορικὸ σκυλάκι τῆς Μαριίας Ἀντουανέττας. Τὸ σκυλί τοῦ Μονταρζί, κτλ.

Στὴν Ἀντιανησιζική Ἐκθεσὶ πού ἄνοιξε ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες στὸν Πύργο τῶν Βενσέν, στὸ Παρίσι, ὄλοι οἱ ἐπισκέπτες παραξενεύονταν πὸ ἔβλεπαν ἀνάμεσα σὲ τόσα παλιὰ καὶ ἱστορικὰ νιμψήλια καὶ ἓνα βασιλασμιένον σκυλί!

Ποῦ ἱστορικὸ γεγονὸς ἄραγε δικαιολογοῦσε τὴν παρουσίαν τοῦ σκυλίου αὐτοῦ μέσα στὰ βασιλικά ἀνάκτορα; Τί ρόλο εἶχε παίξει αὐτὸ τὸ σκυλί στὸ δοξασμένον παρελθὸν τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου Πύργου;

Τί ρόλο; Τὸν πῶ ἀλλόκοτο, τὸν πῶ συγνηθικὸ καὶ τὸν πῶ ἀλησμόνητο. Ἡ ἱστορία του εἶνε σχετικὴ μὲ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ δευκέ ντ' Ἀνγκιέν.

Ἄς διηγηθῶμε ὅμως τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους. Ἀπὸ ἓνα τῆς ταξείδι στὴ Ρωσσία, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1800, ἡ πριγκηπίσσα ντὲ Ροάν εἶχε φέρει στὸ Παρίσι ἓνα μικρὸ σκυλί μὲ ροῦσο καὶ γυαλιστερὸ τρίχωμα, τὸν ἀγαπημένον τῆς Μολιζώφ. Τὸ ἔξωτον αὐτὸ ζῶον δὲν ἀγαποῦσε κανέναν ἄλλο, παρὰ μόνον τὸ δεῦκα ντ' Ἀνγκιέν. Ἀπὸ τὶς πρώτες ἡμέρες εἶχε γίνει ἡ σκιά του. Τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ τοῦ ἄρσεσε πάντα νὰ ξεπλύνεται μισοστὰ στὰ πόδια του. Ἦσαν ἀχώριστοι.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1804 ὅμως, ὁ Βοναπάρτης θέλησε νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς βασιλόφρονες καὶ εἶχαν ἀρχίσει πάλι νὰ γίνονται ἐπιανδίνον καὶ ἀποράσεις νὰ συλλάβῃ τὸν τελευταῖον τῶν Κοντέ, τὸν Ἐρρίκο τῶν Βουρβόνων καὶ τὸν δεῦκα ντ' Ἀνγκιέν.

Ὁ Μολιζώφ, πιστὸς ὅπως πάντα, ὄταν ἔπασαν τὸν κύριό του, ἀκολούθησε τρέχοντας τὴν ὄμιξα πού τὸν μετέφερε καὶ στὸν πρώτον σταθμὸ μόνις ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς, πῆδῃσε ἀμέσως ἐπάνω στὰ γόνατά του.

Ἐκεῖνοι πού εἶχαν συλλάβει τὸν δεῦκα συγνηθίστηκαν ἀπ' τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ ἔκαναν πὼς δὲν εἶδαν τίποτε. Ἔτσι ὁ Μολιζώφ μπόρεσε νὰ κινήσῃ συντροφικὰ τοῦ κυρίου του στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Ὅταν ἐφθάσαν ὅμως στὴ Βενσέν, ὁ Μολιζώφ κλείστηκε σ' ἓνα ἄδειο σκοτεινὸ κελλὶ, μακριὰ ἀπ' τὸν κύριό του. Εἶχε μάλιστα προαισθανθεῖ τὸ τραγικὸ τέλος του, γιατί ὀφλοῦσε ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ καὶ ἀγωνίζεταν ν' ἀνοιξῇ μὲ τὰ νύχια του τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

Ὁ δεῦξ ντ' Ἀνγκιέν καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ ποινεζίστηκε κάτω ἀπ' τὴν ἐπάλξεϊς τοῦ Πύργου. Ὁ Μολιζώφ ἄκουσε ἀπὸ μέσα τὴν ὁμοθρονία καὶ κατάλαβε, φαίνεται, τί εἶχε συμβεῖ, γιατί μόνις τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο, ἔτρεξε οὐρλιάζοντας καὶ ἄρχισε νὰ σκάβῃ μὲ τὰ νύχια του τὸν τάφο τοῦ κυρίου του. Οἱ στρατιώτες ὅμως πού φέλιγαν ἐκεῖ πέρα, τὸν εἶδωσαν μὲ κλωτσιές. Ἐκεῖνος ὅστόσο, ξεναγύρισε καὶ ξεπλύνθηκε οὐρλιάζοντας πένθημα ἐπάνω στὸ φρεσκοκαμμένον χῶμα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἡ γυναῖκα τοῦ φουράρχου τῆς Βενσέν, ὅταν ἔμαθε τὴν ἱστορία τοῦ πιστοῦ σκυλιοῦ, τὸ λιπτήθηκε καὶ ἀφοῦ τὸ πῆρε στὸν Πύργο καὶ τὸ περιποιήθηκε, τὸ ἔδωσε ἔπειτα πίσω στὴν πριγκηπίσσα ντὲ Ροάν.

Ὁ Μολιζώφ ὅμως δὲν γνόριζε περὶ κανένα καὶ ἄστερ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐφόρμισε ἀπ' τὴ λύπη του. Ἡ μαροχηρία ντὲ Μπετιζὺ τότε τὸν ἐθαλοῦσε καὶ ἔτσι οἱ ἐπισκέπτες τῆς σημερινῆς ἐκθέσεως μπόρεσαν νὰ ἴδωιν αὐτὸ τὸ πιστὸ σκυλί ἀνάμεσα στὰ τόσα ἄλλα ἱστορικὰ κειμήλια τοῦ παλινοῦ Πύργου.

\*\*\*

Τὴν ἐποχὴ πού ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἦταν φυλασμιένη στὸ Τάμπλ, εἶχε μαζί της ἓνα σκυλί, πού ἦταν ἡ μόνη τῆς συντροφικὴ αὐτῆς δυστυχία τῆς.

Ὅταν δὲ μεταφέρθηκε στὴν Κονσερζορί, τὸ σκυλί τὴν ἀκολούθησε, χωρὶς ὅμως νὰ μπόρῃ νὰ μπη καὶ αὐτὸ μέσα στὴ φυλακή.

Ξαπλώθηκε λοιπὸν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ περιμένε ὑπομονητικὰ νὰ ξεναῖθῃ πάλι τῇ βασίλισσα. Οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ κλωτσιές τῶν στρατιωτῶν μποροῦσαν νὰ τὸ ἀναγκάσουν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του. Οἱ γείτονες τότε τὸ λιπτήθηκαν καὶ καθὲ μέρα πῆγαναν καὶ τὸ τάξιν. Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς φοβήσαναν νὰ τὸ πάρουν μαζί τους, μὲ τὸ «σκυλί τῆς βασίλισσας» δὲν ἔφραγε οὔτε στιγμὴ ἀπ' τὴ θέσι του.

Ὅταν ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἀνέθηκε στὸ ἐξώωμα, τὸ σκυλί δὲν εἶδε τὴ μεταφορὰ τῆς καὶ ἔξωκλούθησε νὰ τὴν περιμένῃ χρόνια ὀλόκληρα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς. Εἶχε γίνει πιστὸν στὸ Παρίσι καὶ ὄλοι πῆγαναν στὴν Κονσερζορί γιὰ νὰ ἴδωιν ἐπὶ σκυλὶ τῆς Ἀντουανέττας.

Ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ πέρα ὡς τὸ 1795. Μιὰ ἡμέρα ὅμως βόρσαν τὴ θέσι του ἄδεια καὶ δὲν τὸ ξεναῖθε περὶ κανεῖς.

Ἡ πῶ συγνηθικὴ ὅμως ἱστορία ἀπ' ὄλες, εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ σκυλιοῦ τοῦ Μονταρζί.

Στὴν Αἰὼν τοῦ βασιλέως Καρόλου V ἦταν ἓνας εὐπατριδῆς, ὁ ἱπότης Μακαίρ. Ὁ Μακαίρ αὐτὸς ζῆλευε τρομερὰ γιὰ τὴν εὐνοία πού ἔδειχνε ὁ βασιλεὺς σ' ἓνα φίλο του, τὸν Ὀμπρὺ ντὲ Μοντιντιέ. Τόσο μεγάλη μάλιστα ἦταν ἡ ζῆλεια του, πού ἀποράσειε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Μοντιντιέ. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν τὸν κροφουλάχησε μέσα στὸ δάσος τοῦ Μπιντὺ καὶ τὸν ἐσκότωσε. Κανένα ἄλλος δὲν ἦταν μάρτυρας τοῦ φόνου ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ, παρὰ μόνον τὸ σκυλί τοῦ Ὀμπρὺ, μιὰ μεγάλη καὶ δυνατὴ λαγωνίκα, ὅπως ἀναφέρει τὸ χρονιό.

Ὁ δολοφόνος ἔπειτα ἔθαψε τὸ θῦμα του στὸ μέρος πού τὸ σκότωσε καὶ γύρισε στὸ Παρίσι. Τὸ σκυλί ὅμως ξεπλύνθηκε ἐπάνω στὸν τάφο καὶ ἔμεινε ἐκεῖ πέρα μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα. Ἡ πείνα ὅμως τὸ ἀνάγκασε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι στυγῆ φίλους τοῦ κυρίου του. Μὰ δταν ἔφαγε, ξεναγύρισε πάλι στὴ θέσι του. Αὐτὸ ἄρχισε τότε νὰ γίνεται ταχτικὰ, ὅσπου στὸ τέλος οἱ φίλοι τοῦ Ὀμπρὺ, σκανδαλισμένοι ἀπ' τὰ λιπτηρὰ του οὐρλιάσματα, τὸ παρακολούθησαν γιὰ νὰ ἴδωιν τί συνέβαινε. Κι' ὅταν ἐφτάσαν στὸ δάσος τοῦ Μπιντὺ, εἶδαν περιεργοὶ τὴ λαγωνίκα νὰ μυρῖζε καὶ νὰ σκάβῃ μὲ τὰ νύχια τῆς τὸ χῶμα σ' ἓνα ἔρημο μέρος. Ἐσκαψαν λοιπὸν καὶ ἐκεῖνι πὸ βραθεὶ καὶ βόρσαν τὸ πτώμα τοῦ Ὀμπρὺ ντὲ Μοντιντιέ.

Κανεῖς ὅστόσο δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνον. Κανεῖς δὲν ὑπομίστηκε τὸν ἱπότη Μακαίρ. Μιὰ ἡμέρα ὅμως πού ὁ Μακαίρ μιλῶσε στ' ἀνάκτορα μαζί μ' ἄλλους εἰγνεῖς, εἶδε μὲ τρόχιό τῆ λαγωνίκα τὸν Ὀμπρὺ ντὲν ὄμιαν ἐπάνω του μ' ἓνα ἄγριο οὐρλιάσμα.

Οἱ φίλοι του πρόλαβαν τότε καὶ τὸν γλύτωσαν καὶ ἔδωξαν τὸ σκυλί ἀπ' τὰ ἀνάκτορα. Ὁ Κάρολος V ὅμως, πού δὲν εἶχε ξεγάσει τὸν εὐνοοῦμένον του, ἔμαθε τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὸ σκυλί τοῦ Μονταρζί. Ἦθελε νὰ ἴδῃ ἂν ἡ παράξενη ἐκεῖνῃ σκηνῇ θὰ ἐπαναλαμβάνονταν μισοστὰ του.

Ἐφρασαν λοιπὸν τὸ σκυλί καὶ ἔπειτα ὁ Μακαίρ μῖσκε στὴν αἴθουσα καὶ ἀνακατέθηκε μὲ τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν. Ἡ λαγωνίκα μόνις τὸν εἶδε, δὲν εἰδίσασε οὔτε μιὰ στιγμὴ. Ὄρισσε πάλι ἐπάνω του μὲ ἄγρια οὐρλιάσματα.

Ὁ βασιλεὺς τότε διέταξε νὰ γίνῃ μιὰ προσεχτικὴ ἐρευνα γιὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ποὺς εἶχε σκοτώσει τὸν εὐνοοῦμένον του. Κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενον, τὸ στοιχεῖα πού συγκεντρώθηκαν, παρουσίαζαν ἔνοχο τὸν ἱπότη Μακαίρ. Ἐκεῖνος ὅμως ὀρκίζονταν μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅτι ἦταν ἀθῶος καὶ ὅτι οἱ ἐχθροὶ του ἤθελαν νὰ τὸν καταστρέψουν.

— Ἄς κρίνει τότε ὁ Θεός! τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς Κάρολος.

Ἐφραξαν λοιπὸν ἓνα χῶρα στὸ γηροῦ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ



Οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ κλωτσιές τῶν στρατιωτῶν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

Ο πω άδιάλλακτος και πω μακροχρόνιος δημοσιογραφικός και γας διεξήχθη πρό έτων στο Λονδίνο.

Οι δυο αντίπαλοι δημοσιογράφοι αλληλοβριζόντουσαν δημότητα με λιβέλλους, με άρθρα και μ' επιστολές.

Τέλος, ο ένας απ' τους αντίπαλους κάθησε κ' έγγραψε στον άλλο τα εξής, θέλοντας να δώσει έτσι ένα τέρας στη λογομαχία τους:

«Κύριε, δέν έχω ανάγκη να στείλω τους μάρτυρές μου σ' έναν παληάνθρωπο σαν και εμένα. Μπορώ να σε ταπεινώσω μόνος μου, όπως κι' όπως εγώ θέλω... Θα σε σκαμπιλιζα ευχαριστώσως μέσα στο δρόμο, αν δέν φοβόμουνα να μη λερώσω το χέρι μου. Θεώρησε όμως ότι σε έχω ήδη ματαίσει και στις δυο καταρουντζωμένες παρεΐς σου. Το καλύτερο δέ πού έχεις να κάνης πειά είναι να μη με ξαναενοχλήσης ούτε γραπτώς, ούτε προφορικώς, για να μην πάθης χειρότερα. Μ' αυτόν τον τρόπο διατηρείς επιφανειακώς το δάχτυλ στον τό γόητρό σου και μπορείς, στο κάτω της γραφής, να ισχυρισθής ότι... με περιφρονείς!»

Ο αντίπαλος όμως του απάντησε κ' αυτός με τη σειρά του ως εξής:

«'Αστειάται, κύριε έχθρε μου, σ' ευχαριστώ για τους... ματαίους πού μου έδωκες επάνω στο χαρτί και για τις απειλές σου ότι μπορεί να πάθω και χειρότερα (πάλι επάνω στο χαρτί)... Εύδοκότες λοιπόν κι' εγώ σε κατάσταση άμυνας, πυροβολώ έναντιον της κεγής κεφαλής σου, αδειάζοντας και τις εξη σφαίρες του περιστροφου μου επάνω στο παληοτόμαρό σου! "Οταν λάβεις το γράμμα μου αυτό, θεωρήσε τον έαυτό σου νεκρόν και μή... μου ξαναμιλήσεις! Καλή αντίμωσι στον άλλον κόσμο. Με συντριβή και οίκτο, ο φρονύς σου».

Μά ο πρώτος δημοσιογράφος, μη θέλοντας με κανένα τρόπο να μιλήσει ο αντίπαλός του τελευταίως, του ανταπάντησε ως εξής:

«Χάρτινε έχθρε! 'Ανθρώπινε φάκελλε! Δέν θα σου κάνω το χατήρι και δέν θα σ' αφήσω να πής ενυ την τελευταία λέξι. Καθώς είδα στο γράμμα σου, με θεωρείς πειά νεκρός, αφού με σκότωσες με την... πέννα σου! "Εννοια σου όμως! Και νεκρός ακόμα θα βρσκολακιάσω και θα ξεσκολουθήσω να βασανίζω την κολασμένη σου ζωή. "Εχω πολλά γράμματα για τη γούνα σου! Θα σε αποκαλύνω, θα σε καταρακάωω και θα σε κάνω σκουπίδι, άξιο για τους εμπυτομούς όλου του κόσμου! Θα γίνω ο αλώιος επιφάτης της ζωής σου, ως ότου στο τέλος θα σε κάνω να τρελλοθής...»

Τότε ο αντίπαλός του του απάντησε:

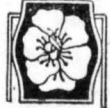
«Περιφρονώ όλους τους βρσκολάκας, όλους τους επιφάτες, όλες τις φαντασίες κι' όλες τις βλακείες των γραϊδιων. Το πολύ-πολύ πού μπορεί να κάνω είναι, όταν σε συναντήσω καμμά φορά στο δρόμο μου, να κλείσω τη μύτη μου για ν' αποφυγω τη μυροδιά της πτωμαίνης πού θα βγαίνη απ' το σάπιο κουφόρι σου...»

Κι' έτσι ο άμύητος αυτός καιυγας, πού φάνηκε για μιά στιγμή πώς θαπαίρινε ένα τέλος, ξανάρχισε πάλι έντονοτερος και πεισματωδέστερος για να ξεσκολουθήση ακόμα άλλον ένα χρόνο!...

Χαρά στην... άντοχή τους!...

Έβαλαν εκεί μέσα τον Ιπτότη Μακαίρ και το σκυλί του Μουτατζί. "Έπειτα έδωσαν ένα χοντρό ραβδί στο δολοφόνο κ' έβαλαν ένα βαρέλι χωρίς σκέπασμα και χωρίς πάτο κοντά στο σκυλί, για να μπορέη να κριθεται την ώρα της πάλης. Κι' άρχισε τότε μιά αλλόκοτη μονομαχία. Μά δέν κράτησε πολλή ώρα. Η λαγωνίκα έτρεχε σαν λυσσοσπυμένη γύρω απ' τον έχθρό της, πού προσπαθούσε να τη σκοτώση με το ραβδί και σε μιά στιγμή πού βρήκε την ευκαιρία, πήδησε και τον άρπαξε απ' το λαιμό.

Ο Ιπτότης Μακαίρ σοφιάστηκε κάτω σφύριζοντας απ' τους πότους. Συγχρόνως έκανε νόημα να τραβήξουν πέρα το σκυλί, γιατί ήταν έτοιμος να ειπή όλη την άλήθεια. "Ωδηγήθηκε λοιπόν μπροστά στον βασιλέα κ' όμολόγησε το έγκλημά του. Ο Κάρολος τότε διάταξε να τον κρεμάσουν και πήρε το πιστό σκυλί μαζί του στ' άνακτορα.

Τα σκυλιά πού έχουν περάσει στην ιστορία είναι άπειρα. Το πρώτο μάλλιστα απ' αυτά, είναι το πιστό σκυλί του "Οδυσσέως, πού, όπως αναφέρει ο "Ομηρος, τον έπεριμενε έξωσα χρόνια μπροστά στα άνακτορά του κ' όταν τον είδε, σύρθηκε κοντά του χαρούμενο κ' έπειτα γύρισε πάλι και ψάφησε στη θέση του...  


ZAN LEKOK

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ  
Η ΚΑΜΑΡΟΥΛΑ

Η καμαρούλα με το φως μωσαζατεβασμένο, στο χέρι το κεφάλι σου ρεμβαστικά γεμένο, στ' άγαπημένα μάτια της το βλέμμα ν' άρμενίζη ή ώρα πού το βιβλίο κλείς και πού το τσάι άχνίζει. "Εκείνη ή κούφια σου χαρά, ή μέρα σά διαβαίνει, ή κούφια ή ευχάριστη, σαν ή καρδιά προσμένει τον ίσσο το νυφάτικο και τη γλυκειά νυχτιά, να, τ' όνειρό μου, όλα αυτά, τα κωνηγάει πειά με λύσσα μέσ' στις άσχοπες πλήξες κ' αναβολές. — "Αχ! τότε οι μήνες θα διαδοθν κι' ή κρής αυτές νυχτιές;...

ΔΕΝ ΕΙΝ' ΕΤΣΙ;

Δέν είν' έτσι;... να στο πείσμα των κοιτών πού θ' άπαντοδεις, των καζών πού χωρίς άλλο θα φθνήσουν τη χαρά μας, μ' όλη μας την περιφάνια, κάμα δε θα τους κρατούμε.

Δέν είν' έτσι;... θα τραβάμε χαρωλά κ' άργά στο δρόμο το φταζό, πού θα μās δείχνη με χυμόγελο ή "Ελπίδα, κ' αν θα μās κητοθν ή όχι θα σηκώνουμε τον όμο.

Ξεμωναχιασμένες έτσι, σά σε δάσος, στο σκοτάδι, ή καρδιές μας θα ξεχώνουν ήσυχο τραγουδι άγάτης σαν δυο έρωτευμένα άηδόνια όπου τραγουδοθν το βράδυ.

"Όσο για τον κόσμο, αν έχτρα ή αν ζαλωσύνη τάχα θα μās δείξη, τι μās νοιάζει;... άς τον!... ό,τι θέλει άς κάνει, άς μās καλοπαρ' ή άς χύσει το φραμίσι του μονάχα.

ΠΟΣΟ ΠΙΚΡΑΘΗΚΕ...

Πόσο πικράθηκε, πικράθηκε ή ψυχή μου, για μιά γυναίκα, μιά γυναίκα στη ζωή μου. Ποτέ δέ βρήκα γώ παρηγοριά αν κ' έφυγε ή καρδιά μου μακρυνά, "Αν κ' ή καρδιά μου, αν κ' ή ψυχή μου πού νονάει μακρυνά πού τη γυναίκα αυτή είχε πάει. Ποτέ δέ βρήκα γώ παρηγοριά αν κ' έφυγε ή καρδιά μου μακρυνά. Κι' ή ξερη καρδιά μου, άχ ή καρδιά μου πού τη θλίβει το παραμυρό, ρώτησε την ψυχή μου: Είνε δυνατό, είνε δυνατό — τη βάσταξες, καυμένη, αυτή την ύπερήφανη έξορία, τη θλιμμένη; Και στην καρδιά μου αποκριθήρινε εκείνη: Ξέρω κ' εγώ τί βρόχια ή γυναίκ' αυτή μās στήνει; Πάντα σμά της θάμαστε αν κ' αποδιωγμένες, ακόμα κ' όταν μακρυνά της μένουμε σαν ξένες!

NEVERMORE

Θύμισι τι με κωνηγάς; Του φθινόπωρου ή μέρα ψηλά ή την πάχνη σήρωσε στον άτονον αέρα, κ' ό ήλιος μιά μονότονη άχτιά άκροσπορούσε στο δάσος, πού στις κρής πνοές κίτρινο άναγειούσε.

Ρεμβαστικά, όλομόναχοι πηγαίναμε όλοένα, με τα μάλλια, το στοχασμό, στον άνεμο άφισημένα. Ξάφου με μιά συγκίνηση κητιώντας με δειλά — «Ποιά ήταν ή π' όμορφη μέρα σου;» μ' άρωτά.

Η χρυσταλλένια, ή δροσερή, ή άγγελική λαλιά της!... Δέχτρια με χαμόγελο κερφό, το ρωτήμη της και το λευκό κερράκι της φίλησα εύλαβιακά.

— "Α! πώς τα πρώτα λούλουδα μωσχοβολοθν γλυκά! και πώς μιλάει μέσ' στην καρδιά, βαθειά χαριτωμένα το πρώτο ενάει πού σιγολέν χειλάκια άγαπημένα!

CREEN

Νά: φρούτα, λούλουδα, κλαδιά, φύλια, να κ' ή καρδιά μου πού μοναχά για σένανε ζει τώρα και χητιάει.

Με τα δυο τ' άσπρα χέρια σου μη πού τηνε ξεσχιζεις για νάν' ώραο κ' αλώθητο το δώρο πού σου κάνω.

"Ερχομαι όλοσκέπαστος απ' τη γλυκειά τη δρόσο πού μόλις τώρα πάγωσεν ο πρωίνος άγέρας στο μέτωπό μου. "Άσε με να όνειρευτώ πεσμένος στα πόδια σου, γλυκές στιγμμε πού θα με ξεκουράσουν.

Το πρόσποπό μου πού άντηχοθν ακόμα τα φιλιά σου άσε να γείρω στ' ατάλα, τα βεία σου στήθα πάνω, άσε την ήρεμία να βρω στερνά απ' τις τρικυμίες, κ' εκεί να κοιμηθώ νωθρός ότου και σ' ήσυχάζεις.

